

1969
→ 70

la
le
b

ŠT. 4

JANUAR 1970

Vsebina

Francè Prešeren: Memento mori	81
Robert Hlavaty: Galebi	82
Fran Roš: Jok in smeh v Temaniji	83
Valentin Polanšek: Koledar	86
Danilo Gorinšek: Zimska	86
Lojze Abram: Miroslav Košuta, Filibert Benedetič	87
Miroslav Košuta: Nikar se ne oziraj	88
Filibert Benedetič: Devin	89
Zapojmo veselo: Starka zima	89
Marija Mijot: Pust mandrjanskih utruk	90
Angelo Cerkvenik: Mama je bila najlepša	91
Mira Jaworczakowa: Najbolje, da poveš gospodični učiteljici	93
Meta Rainer: Na ledu	94
Božo Kos: Avguštin in njegova svetilka	95
Vlado Firm: Grilček, Poljski škrjanček	96
Danilo Gorinšek: Pust	98
Vojan Arhar: Ura	98
Miro P.: Živali na znamkah	99
Janko Samec: Lajkina smrt	100
Gustav Strniša: Kadar muce ni doma	101
Fran Roš: Pojedla je kvas	102
Šolarji pišejo	103
Galebova nagradna uganka	104

Francè Prešeren

Anno 1849

Memento mori

Dolgóst življenja našega je kratka.
Kaj znancev je zasúla že lopata!
Odprta noč in dan so grôba vrata;
al' dneva ne pove nobena prat'ka.

Pred smrtjo ne obvár'je koža gladka,
od nje nas ne odkup'jo kupi zlata,
ne odpodí od nas življenja tata
vesélja hrup, ne pevcev pesem sladka.

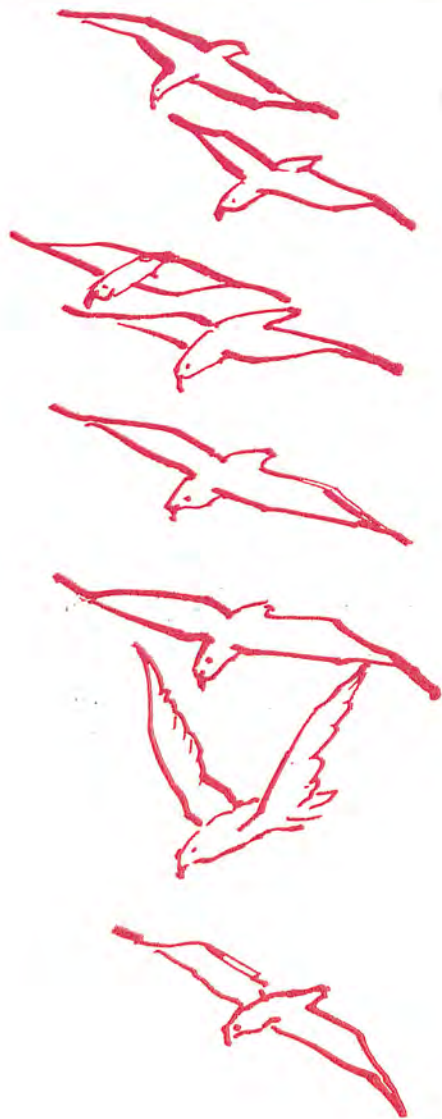
Naj zmisli, kdor slepôto ljubi svéta
in od veselja do veselja leta,
da smrtna žetva vsak dan bolj dozóri.

Znabiti, da kdor zdaj vesel prepeva,
v mrtváškem prtú nam pred koncem
dneva
molčé trobéntal bo: »Memento mori!«

Ilustr.: Elko Justin - 1937

GALEBI

Robert Hlavaty

OTOŽNA JESEN JE.
GALEBI LETIJO,
NA JUG SE SELIJO.
PRIJATELJ ZA NJIMI
SE OZRE IN OMAHNE.
GA ZEMLJA POGRNE.
NIKOLI VEČ K NAM
SE NE VRNE.

*V spomin Milanu Jerebu, dolgoletnemu
glavnemu uredniku GALEBA.*

Fran Roš

Ilustr.:
Klavdij Palčič

Zmagovita vojna proti muham

Po vsej Temaniji so se zbirali možje in mladeniči, da pojdejo v vojno proti muham. Platnene vrečice so si pritrčili na palice, da bodo z njimi tudi v zraku lovili nadležne žuželke. Pobjajali jih bodo povsod — po hišah in hlevih, po dvoriščih in travnikih, po cestah in ob vodah. Ponekod jim bodo natrosili sladkor in ko se bo na njem nagnetla črna množica muh, lop po njih! Tudi na lepilo se bodo rade usedale. Mrtve bodo potem stlačili v torbe, da jih izročijo carjevim služabnikom. Ti jih bodo prešteli in vpisali v posebne sezname. Tako se bo vedelo, kdo se je pri tem lovu najbolj izkazal.

Čete mušjih lovcev so korakale po vsej deželi in navdušeno prepevale:

*Že trombe klic glasno odmeva,
v boj proti muham nam veleva,
da brez mrčesa čista vsa
nam slavna bo Temanija*

*in lepa kakor rajski vrt.
Naj car živi, a muham smrt!*

Nad četami so vihrale zeleno-rjavosive temanijske zastave. Ljudje so nosili tudi bele praporčke z naslikano črno muho, ki se je na njenem hrbtu svetila rumena mrtvaška glava. Tu in tam se je videl tudi na platno narisani strogi bradati obraz carja Kozomana XI.

Tačas so v ječi še vedno trpeli dečki, še ne petnajst let stari, ki se noben vohun ni zavzel zanje. V velikem kletnem prostoru jih je bilo komaj še dvajset. Tudi stražarjev je bilo zdaj le še malo tukaj. Večidel so se pridružili vojska.

»Pobegnimo!« je fantom predlagal Vanko. »Zadnji čas je, da se od tod rešimo, preden od lakote in nesnage zbolimo in pomremo!«

Pritrdili so mu in naredili so si načrt. Stražarja, ki pride zvečer k

njim gledat, če že spijo, bodo podrli na tla in mu vzeli meč. Tako bodo storili tudi s stražarjem na hodniku. Seveda pri tem ne bo smelo biti nič hrupa. Če jim bo še kdo drug napoti, ga bo pač treba udariti, da se onesvesti. Saj je njih dvajset in bodo tudi z več stražarji lahko opravili, potem ko si bodo prisvojili enega ali dva meča in še kakšno sulico. Samo dovolj pogumni bodo morali biti, da se ne bi ustrašili nobene zapreke. Potem bodo pohiteli čez dvorišče k vhodnim vratom in še tam razorožili stražarja. Naglo bodo prečkali cesto in že jih bo prikril bližnji gozdni hrib. Tudi nočna tema jih bo varovala. Hoditi bodo morali vso noč, da jih zasledovalci ne dohite. Seveda se ne bodo še smeli vračati domov, tam jih bodo sovražniki najprej iskali. Najbolje bo pobegniti daleč od tod in si pri tujih ljudeh najti zavetje. Na kmetih bodo povpraševali, kje potrebujejo pastirje in hlapce...

Tisti večer so bili vsi pripravljeni. Toda kaj se je zgodilo? Nekdo jih je izdal, nekdo izmed njih!

V prvem mraku je vstopil stražar, ki naj bi jim prinesel večerjo, a tokrat je v roki držal samo orožje. Za njim pa je stalo na boj pripravljenih še sedem neznanih oborožencev. Pričeli so glasno vpiti in dečkom groziti. Približali so se jim z vrvmi, ki so jih

prinesli s seboj. Z njimi so vsem po vrsti na tesno zvezali roke.

»Pobalini!« so kričali. »Hoteli ste udariti na nas in nam uiti! Za kazen tri dni ne boste prejeli hrane! Tako vam bomo pristrigli peruti, da vas bo minila volja upirati se! Sodišče vam bo še posebej sodilo. Čaka vas dolga ječa ali pa hitra smrt.«

Sklonili so glave. Nič si niso mogli pomagati. Kdo le jih je izdal? Ali je bil vohun med njimi? Kmalu jim je postalo vse jasno. Samo enemu med njimi zdaj niso zvezali rok. Bil je to neki Vulpo, fant, ki jih je celo sam nagovarjal k pobegu, da bi mu toliko bolj zaupali. Od nikogar se ni poslovil, ko je zdaj skupaj s stražarji odhajal.

Po Vulpovi krivdi so morali zdaj še huje trpeti, mnogo huje. V obupu so nekateri jokali in si zaman skušali zrahljati vezi na rokah. S težavo so se gibali, ponoči so prav malo spali, uši so se le slabo otepali. Pa kako strašno so gladovali, ko jim tri dni niti olupkov niso dali! Kako dolgo bodo še vzdržali?

Tudi Vankove muke so bile velike, a ni zastokal, tako zelo ga je trpljenje utrdilo. Le zobe je stiskal v vročem sovraštvu do tistih, ki so bili krivi njihove nesreče.

Medtem je po vsej Temaniji trajala vojna proti muham. Ljudje so jih na razne načine lovili, uničevali in zbirali. Tisti teden je v deželi počivalo vsako drugo delo.

Carju se je zlomljena kost v nogi hitro celila. Že je ob berglah s pomočjo služabnikov lahko stopal po sobah. Vsako uro so mu prinesli nove številke o pokončanih muham. Števila so segala že v visoke milijone. Zdaj se je vladar pričel smehljati, ko je še kar naprej klical:

»Smrt muham! Maščevanje njim, ki so mi prizadele mnogo bridkega

trpljenja! V mojem carstvu zanje ni več prostora! Zmaga je moja!«

Končno je v deželi pričelo zmanjkovati muh. Kozoman je razposlal še posebne nadzornike, da so se v raznih krajih prepričali o uspehu vojne. Le redko kje so še odkrili kakšno preplašeno muho, da so jo pri priči usmrtili.

Prav tedaj je carja razveselil ne navadno srečen dogodek. Njegovemu sinu — bodočemu carju Temanije se je rodil prvi sin, Kozomanov prvi vnuk. Tudi ta bo nekoč zavladal v deželi, ki ji je na ta način zagotovljena prelepa prihodnost.

Car je velel povsod razglasiti:

— Mi, Kozoman XI., car Temanije, dajemo našim podložnikom na znanje:

Pravkar so napočili spet lepi časi naši deželi. Trije dogodki so, ki nas vse navdajajo z najboljšimi upi. Najprej nam je v zadovoljstvo, da se naša po krivdi zločinske muhe poškodovana noga hitro celi, tako da nam je že

omogočeno varno se premikati. Druga naša sreča je v tem, da smo v veliki vojni z muhami izbojevali popolno zmago. Tisočkrat tisoč tisočev sovražnih žuželk smo uničili, s tem pa smo preprečili tudi razplod ogromnih novih mušjih zarodov. Temanija je danes na svetu edina dežela brez ostudnega mrčesa, čista in zdrava. Ta naša zmaga se pridružuje slavnim zmagam nad sovražniki v preteklosti.

Hvala vsem, zlasti pa našim domoljubnim velikašem, ki so nam v tem pravičnem boju pomagali. Nadalje smo hvaležni usodi, ki nam je dala dočakati rojstvo našega prvega vnuka. Ta bo nekoč, tako upamo, vreden zasesti vzvišeni prestol svojih zaslužnih prednikov.

Da ob teh dogodkih damo duška našim radostnim občutkom vsi, razglašamo in ukazujemo:

Naši podložniki naj izobesijo zastave in jih puste viseti deset dni. V tem času naj vsi zvonovi po desetkrat na dan ubrano zazvone v zahvalo za naše uspehe.

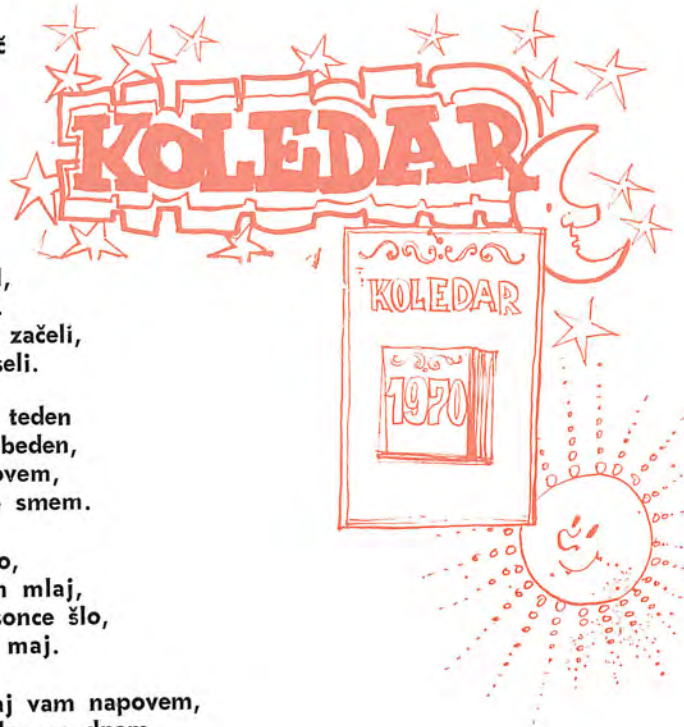
Vsi naši podložniki naj svoje veselje nad dogodki tudi vidno izražajo s tem, da mesec dni vedno in povsod kažejo le nasmejane obraze. Kdor pa bo hodil naokrog z žalostnim, jeznim ali sploh neprijaznim pogledom ali celo jokal, ga bomo prišteli k sovražnikom naše drage dežele. Za takšne naše nasprotnike pa se bo našel prostor v zaporih. Tako ne bodo mogli kvariti splošnega ljudskega razpoloženja.

Car Kozoman XI.
Minister Belikan

Ljudje so peli in rajali po veselich. Gostili so se z jedačo in pijačo na stroške carjeve blagajne. Bilo pa je tudi ljudi, ki so nad vsem tem godrnjali. Ni se jim zdelo prav, kar se je godilo v deželi.

Valentin Polanšek

Ilustr.: Klavdij Palčič

Zdaj sem debel,
ko sem še cel.
Novo leto smo začeli,
vsi ste me veselili.

Mesec vsak in teden
vem kakor nobeden,
vsak ti dan povem,
nič pozabiti ne smem.

Kdaj poletje bo,
kdaj bo ščip in mlaj,
kdaj za goro sonce šlo,
kdaj bo prišel maj.

To in mnogokaj vam napovem,
vse natančno dan za dnem.

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

ZIMSKA

Z neba kot drobni, beli ptiči,
naletajo snega kosmiči,
debelo zimsko odejo stkó,
z njo brž pokrijejo zemljó.

Zmrznè se v hišo zdaj zavleče,
ves v topel kožuh se obleče
in vanj odet se žuri leč
v kuhinjo za gorko peč ...

Kar nas pa mladih je in zdravih,
kar nas pa je junakov pravih,
se grejemo sred snežnih trat,
vse dokler ne vzcveti pomlad!

Miroslav Košuta

Čeprav še mlad — rodil se je 1936. leta v Križu pri Trstu — se je Miroslav Košuta kot pesnik že močno uveljavil. Pesmi je začel pisati v dijaških letih in jih, pod psevdonomom »Miroslav Morje«, objavljaval v srednješolskem mesečniku »Literarne vaje«. Kasneje je svoje pesmi in črtice objavljaval v raznih drugih časopisih in revijah v Trstu in Ljubljani.

Po maturi leta 1955 je Košuta začel študirati slavistiko v Ljubljani. Po hudi bolezni, ki mu je za nekaj časa preprečila študij, se je prepisal na germanistiko in svetovno književnost. V tem času je tudi mnogo potoval in si nabral veliko izkustev. Po dovršenem študiju se je Košuta zaposlil v Ljubljani. Dobil je mesto urednika v mladinskem uredništvu Radia Ljubljane.

Košutovo delo je obširno. Napisal je številne pesmi, otroške radijske igre in črtice ter sodeloval v raznih literarnih revijah. Pri reviji »Mlada

pota« je bil celo sourednik. Mnogo njegovih pesmi je odraz izkustev, ki si jih je pridobil na potovanjih po Španiji in Angliji, leta 1963 pa je izdal svojo prvo pesniško zbirko »Morje brez obale«. Ukvarjal se je tudi s prevajanjem, vendar mu je vedno bilo najbolj pri srcu pesnikovanje.

Miroslava Košuto prištevamo med moderne pesnike. V svojih verzih se skuša Košuta poglobiti v današnji čas, v katerem sam živi, ter mnogo razmišlja o tem in o ljubezni.

Pred kratkim se je pesnik preselil v rodni kraj. Zaposlil se je pri Slovenskem gledališču in sedaj živi in dela v Trstu. Prav te dni pa je v Kopru izšla njegova druga pesniška zbirka »Pesmi in zapiski«, iz katere je objavljena pesem.

Lojze Abram

Filibert Benedetič

Med mlajše pesnike, ki so se že umetniško uveljavili, spada tudi Filibert Benedetič, doma iz Tržiča, kjer

se je rodil 1935. leta. Po italijanski osnovni šoli je Benedetič odšel v Gorico. Tam je obiskoval učiteljske, stanoval pa v slovenskem dijaškem domu. Vroče si je želel, da bi se vpisal na ljubljansko Akademijo za igralsko umetnost. Ta želja pa se mu ni izpolnila in odpotoval je v Benetke, na fakulteto za tuje jezike. Težke gmotne razmere mu niso dovolile, da bi študij dokončal, zato se je po odsluženem vojaškem roku zaposlil v Slovenskem gledališču v Trstu, kjer se je znašel v okolju, v katerega si je vedno želel.

Svoje prve pesniške izpovedi je Benedetič začel objavljati v goriški šolski reviji »Mladi vzori«. Potem je vedno pogosteje sodeloval v različnih šolskih časopisih ter v tržaških in ljubljanskih literarnih revijah. Pisal

je tudi gledališke razprave, ki mu jih je objavljala »Gledališki list« v Trstu. Nekaj je sodeloval za tržaške in beneške literarne revije, v katere je pisal v italijanščini. S prevodi iz ruščine, poljščine, španščine in italijanščine pa je sodeloval na radijskih postajah v Trstu in Ljubljani.

Leta 1966 je Benedetič izdal svojo prvo pesniško zbirko »Razpoke«, v kateri je izbor pesniških izpovedi, iz katerih veje mehka otožnost. V svojih pesmih Benedetič namreč mnogo razmišlja o svoji mladosti, predvsem pa o usodi našega zatiranega, slovenskega človeka.

Zadnje čase se je Benedetič posvetil tudi drami. Njegovo odrsko delo »Ne vedno kakor lastovke« je leta 1967 uprizorilo Slovensko gledališče v Trstu.

Lojze Abram

Miroslav Košuta

NIKAR SE NE OZIRAJ

Nikar se ne oziraj, glej me, tako tako, priden, saj si velik, fant moj, treba je začeti zgodaj, ti pa boš kmalu že leto star: celih dvanajst mesev, dvanajst — še eden pa bi bilo prepozno.

Nikar se ne oziraj okoli, ponavljaj za mano ma-ma, ma-ma, tako, ja, mama, lepo, priden, ta-ta, seveda, to sem jaz, ne smej se, ponavljaj za mano, ponavljaj,

nič ne pomaga, je že treba, kmalu boš hlačal v šolo in v šoli ni lahko: tam učijo za življenje — a e i o u, a e i o u in ti ponavljaj, ponavljaj, in potem a be ce de vso abecedo in ti ponavljaj, ponavljaj, in potem ena in ena je dve, ena in ena, fant moj, da boš zrasel pameten kakor vsi, ki ponavljamo, ponavljamo, kar ponavljajo drugi.

Iz zbirke »Pesmi in zapiski«

Filibert Benedetič

DEVIN

V portiču vse postaja mehko.
Sonce pomaranča
riše zvečer rdeče podtone
med črnim modrim zelenim.
Mirno postaja samotno.

Na skalah kjer se končuje naš Kras
zreti melanholijo večerno

da vse je končano
se pravi pozabiti poldnevni nemir.

Samo ribič s čolnom
ko gre zvečer na lov za kruh
prežene pajčolan pozabe.
Spomni na danes.

Iz zbirke »Razpoke«

zajojmo veselo

zajojmo veselo

Starika Zima

Stana Vinšek

NAGAJIVO

BREDA ŠČEK

Starika Zi_ma z gla_vo ri_ma in pri_kli_če mraz

s prstom migne, burja švigne po do_li_ni v vas, po do_li_ni v vas.

Starika Zima
z glavo kima
in priključuje mraz,
s prstom migne,
burja švigne
po dolini v vas.

Grdo gleda
kot soseda
in že pada sneg,
da odeja
kakor preja
ves pokrije breg.

V roke puha
ta staruha,
nam pa zmrzne nos,
da iznad veje
se nam smeje
zlatokljuni kos...

Ker smo mladi,
gremo radi
čez debeli led,
in se v zimo
zapodimo
in v prebeli svet.

Pust mandrjarskeh utrak

Z vēšala uzjeu je Mihec pakrvače,
sez sajame se še nafarbo lice,
se pr'pno Drejček rjep lesice,
ku matast te pa kuorte skače.

Mucke škufcuo suo nat'kn'le,
juo še u st'r puovelček pavile.
U stare kotle suo Pepka jn Katarinca
nosile za klebuk dva — bakalinca.

Mladme p'ske dele suo madande
jn trakec rus na rjep,
de k'r marširale suo usi učjep.
Ne muoreste se mislet lepše bande!
Rabaštale, toukle, piskale, krčale,
de suo ledje za uha se držale!

Ej, pust, o, ti presnjete pust,
jn s tabuo še navihana mladust!
— se je mislo st'r vaščan —
k'r šou pa vase je ta suodne dan!

Pa voutare u čefituo,
zapr'senuo jn skrituo,
za jéskat štrafaniče,
suo se spraulo Vanek j'no Miče.

Kuaše stare, klebuke, uombrele,
cavate, jekete, krila preperete,
ke za pust buojuo uoboukle
jn pa starih luancah toukle.

Marička u dougen krile,
Ančka u ane srajce bele,
pakrite u črnem vele,
ku za vrabce dvej strašile.

Manj znane besede: Voutara — odprtina v seniku, čefita — podstrešje, štrafaniče — stara šara, uombrela — dežnik, jeketa — jopič, velo — tančica, nafarbat — namazati, matast — neumen, kuort — dvorišče, škufca — čepica za dojenčka, puovelček — povoj, kotla — kitla, bakalinc — nočna posodica, mudande — spodnje hlače, učjep — skupaj, banda — godba, rabaštata — hrup delati.

Mama je bila najlepša

V januarju 1917. leta je 110. avstro-ogrski pešpolk, v katerem sem tedaj služil, pod večer priromal v dolgo dolgo ukrajinsko vas Antonuvko, ki je bila zakopana v sneg do streh pritličnih lesenjač. Dva Italijana, Tržačana dr. Vicicha, višjega zdravnika, in južnotirolskega rojaka Benvenuti, praporščaka, ter mene so nastanili v prostorni lesenjači nekega, močan vtis zbujujočega, starega mlinarja Nikolaja, čigar dolga brada me je močno spominjala na brado Leva Nikolajeviča Tolstoja. Po večerji smo se zapletli v žolčno razpravo o vprašanju, kaj je in kaj ni lépo. Stari mlinar se je zanimal, zakaj se tako ihtavo prepiramo. Z veliko težavo sem mu — malo v slovenščini, malo v srbohrvaščini in prav malo v polomljeni ruščini — dopovedal, za kaj teče pravda. Mlinar se je prizanesljivo nasmehnul in nam povedal naslednjo zgodbo:

Sredi širnih brezovih gozdov sta v samotni lesenjači prebivali sami samcati kmetica Varja in njena hčerkica Zoja, drobčkana triletna svetlolaska. Zojinega očeta so bili ubili razbojniki.

Neko poletno jutro se je Varja zgodaj odpravila na polje. Zoja je, še močno zaspana, capljala za mamo. Komaj komaj jo je dohitevala. Tako rada bi bila še spala! Saj je bilo malone še mračno. Sonce se je šele plaho oznanjalo.

Ko sta Varja in Zoja prišli na polje, ki se je razprostiralo ob okrajku lepega širnega brezovega gozda, je Varja na mehki travi ob gozdnem

okrajku razprostrla debelo plahto, položila nanjo Zojo in jo skrbno pokrila. Deklica je pri priči zaspala. Varja jo je nekaj trenutkov zamaknjeno gledala, se pobožala, se nasmehnila in se odpravila na delo. Vedela je, da bo Zoja dolgo spala.

Plazila se je po kolenih in pridno plela. Hudovala se je na plevel, ki je nebogljenozno fižolico močno prerasel, kaj kmalu pa jo je udobrovoljila pesem, ki jo je polglasno zapela. Pogosto se je ozirala proti gozdu in pogledovala, ali se ni morebiti Zoja zbudila. Pogostno je pogledovala, pa bi bila morala pogledovati še pogosteje.

V gozdu je, prav blizu Zoje, nekaj zahrupelo, poskočilo in Zojo prebudilo. Zoja je odprla očke in se pristrčno zasmejala. V travi je čepel, prav blizu nje, zajček. Sedel je na zadku, smešno mahljal s prednjima tačkama, strigel z dolgimi uhlji in zvedavo ogledoval malo deklico. Zoja se je radostno smehljala, stegovala je proti zajčku ročice, hotela ga je ujeti, zajček se je prestrašil in bliskovito odskakljal.

»Ne boj se me, lepi moj zajček!« ga je zaprosila, a zajček je ni slišal.

Zoja se je počasi izkocabala izpod odeje in odcapljala za dolgouhim leptcem. Zajček je bil že daleč da-

leč. Zoja je tekla. Tedajci je mimo nje priskakljala srnica, se prestrašila, se zaletela vanjo in jo prekucnila. Zoja je zavriskala.

»O, lepa moja... moja lepa... pridi, pridi... ne beži!« jo je Zoja prisrčno prosila in tekla za njo. Srnica je bila urna, Zoja pa majhna in počasna.

Tedajci se je Zoja prestrašila. Zavedela se je, da je sama samcata. Okrog in okrog nje le visoke bele breze, ki so tako skrivnostno pošepetavale... Nikjer poti, nikjer nje-mame.

»Mama, mama!« je bridko zaih-tela. Zaman! Mama se ni oglasila. Zoja je jokala čedalje glasneje.

»Kdo joče?« je vprašal nekdo.

»Zoja joče!« je odgovorila.

Prednjo je stopil odrasel deček in se začudil: »Kaj delaš tukaj? Tako majčkena, sama deklita?«

»Zajčka sem lovila. Zajček je ušel. Tudi srnica je zbežala...«, mu je dopovedovala. Skušala mu je povedati, kje je mama. Deček se je oziral na vse strani, vpil iz vsega grla, klical Zojino mamo. Zaman! Nato je vzel deklitico v naročje in jo odnesel v svojo vas ter izročil vaškemu starešini.

U, kako se je Zoja prestrašila! Starešina je bil bradat velikan. Pravi divji mož! Bradač je vzel Zojo v naročje, jo zaljubljeno ogledoval in božal. Saj je bila na moč prikupna! Povedala mu je, da ji je ime Zoja, nikakor pa mu ni mogla povedati, kako se imenuje njena vas. Kako naj bi mu bila povedala, ko pa je bila njuna lesenjača na samota!?!

»Kako je ime tvoji mami?« je poizvedoval.

»Mama ji je ime, zlata moja mamica ji je ime!« je odgovarjala.

»Kakšna je tvoja mamica?«

»Moja mamica je lepa!«

Bradač se je nasmehnil in pomislil, da ima lahko samo zares lepa mama tako lepo hčerko.

»Ali je zelo lepa?«

»Moja mamica je najlepša!« je ponosno dejala deklita.

Starešina je nato naročil svojim štirim sinovom, naj takoj skličejo najlepše ženske iz vseh bližnjih vasi. Ženske so prišle. Bilo jih je mnogo. Vse so bile lepe, druga lepša od druge.

»No, Zoja«, je rekel starešina in ji pokazal prvo lepoticco, »ali je tale tvoja mamica?«

»Ne, dedek«, je odkimala Zoja, »moja mamica je lepša.«

Zoja je enako odgovorila pri drugi, enako pri tretji lepoticci. Nobena ji ni bila dovolj lepa. Njena mamica je pač bila lepša ko najlepša od zbranih lepotic. Starešina se je mu-zal, opazil je namreč, da so se lepoticice hudovalle. Zdadci je od nekod prihrumela, vsa zasopla, velika, krepka, zagorela, prej grda ko lepa ženska, prava pravcata možača.

»Mamica, moja lepa mamica!« je radostno vzkliknila Zoja. »Ali ti nisem rekla, dedek, da je moja mamica najlepša? Poglej jo!« je Zoja ponosno z drobčkanim prstkom poka-

zala mamo, pohitela proti njej in jo objela.

Zbrane lepoticice so se prešerno zakrohotalle. Starešina se je zresnil in jih oštel.

»Zakaj se tako nespametno hahljate?« jih je vprašal.

»Ta možača naj bi bila lepša ko jaz?!« se je posmehovala Raísa.

»Raísa, vedeti moraš, da je najlepše tisto, kar najbolj ljubimo!« jo je zavrnil starešina, poljubil in pobožal Zojo ter ji stisnil v ročico zlatnik.

Mira Jaworczakowa

Ilustr.: Bine Rogelj

Najbolje, da poveš gospodični učiteljici

Saj niti ni tako zbolelo, samo — bilo je tako nepričakovano: velika, trdno zgnetena papirnata kroglica je zadela Marjetico v glavo.

Ni hotela jokati, toda solze so ji kar same začele polzeti iz oči.

»Ti nesramnež!« je zaklicala Ela Jožku. »Pusti jo pri miru!«

»Tiho, če ne boš še ti eno dobila!« je vzkliknil eden izmed dečkov.

Drugi pa je dodal, da so deklitice prismojene.

»Res je, za vsako figo se derejo!«

»Zaradi papirnatle kroglice!«

Ko pa sploh ni bilo zaradi tiste kroglice, le da se je Marjetica tako ustrašila... Sploh pa noče, da bi ji fantje nagajali.

»Te boli, Marjetica?« jo je spraševala Ela. »Gotovo te boli!«

Sonja je takoj svetovala:

»Najbolje, da poveš gospodični učiteljici. Čakaj, Jožek, boš že videl!«
 »Seveda, naj Marjetica pove učiteljici«, se je s Sonjo strinjalo nekaj deklic.

Marjetica je še hlipala. Seveda bo povedala učiteljici. Jožek jo je bil že enkrat potegnil, takrat, ko je bila dežurna, ampak tisto je bilo nekaj drugega. Pravzaprav jo je začela kar glava boleti od udarca. Bila je tako nesrečna, da je začela znova jokati. Preden pa si je zakrila obraz z rokami, je še enkrat pogledala Jožka: stal je, obračal med prsti svinčnik in jo nemirno gledal.

V razredu je naenkrat zavladala tišina.

»Boste videli, zatožila ga bo«, je šepnil eden izmed dečkov.

»Ko je Francek pocukal Sonjo za kito, se je učiteljica tako jezila nanj...«

Deklice so sedele z vzdignjenimi glavami. Sonja se je smehljala in zviška gledala na fante: Čakajte, boste že dobili, kar vam gre!

»Obriši si oči, Marjetica, hitro si jih obriši, preden vstopi gospodična učiteljica«, je precej glasno rekel Peterček.

Marjetica si je obrisala oči, glavo pa je še vedno sklanjala. Ni je vzdignila, ko je vstopila učiteljica, niti potem, vso uro. Ni videla, da jo deklice začudeno opazujejo:

»No? Zakaj nič ne rečeš?«

Ni videla, da se fantje zdaj zlobno smehljajo Sonji, kot bi hoteli reči:

»Vidiš?«

Vzdignila je glavo šele potem, ko je po uri Jožek stopil k njeni klopi in jo tiho vprašal:

»Hočeš... hočeš narediti z nami sneženega moža na dvorišču?«

Tedaj se mu je plaho nasmehnila in prikimala.

Prevedel: Milan Jereb

Meta Rainer

Ilustr.: Robert Hlavaty

Osliček gre samo enkrat na led, kdor ni osliček, gre spet in spe
 V začetku hodi na led — sedet, pozneje pleše na njem balet!
 Da, da, takó je s to rečjo: če se ledu preveč bojiš, na njem ne plešeš, le sediš.

Piše Vlado Firm

Riše Ive Šubic

GRILČEK

Grilček je prav majhen ptiček. Zelenkast je in posebno prsi se mu blešče v lepi rumeni barvi. Ima skoraj bel trebušček s črnimi lisami. Povsod ga lahko vidimo. Na poljih, vrtovih in po travnikih se spreletava in, skaklja. Rad poseda po krošnjah dreves in telefonskih žicah, se ogleduje in veselo prepeva. Ne manjka

ga ne v sadovnjakih ne v vinogradih. Kdaj pa kdaj se sprehodi tudi po parkih. Iz ličja, stebelc in koreninic si spleta gnezdo v kakšnem grmiču ali v trsju in ga mehko obloži. Kadar samička vali, varuje samec gnezdo pred vsiljivci in celo tako postrežljiv je, da družico, kadar je lačna, kar lepo v gnezdu nakrmi, tako da mu dela res ne zmanjka.

POLJSKI ŠKRJANČEK

Visoko se dviga vedno višje, žvrgoli in žvrgoli, soncu naproti in že ga ne vidimo več. Slišimo pa njegovo lepo petje, petje poljskega škrjančka. Prsteno rjav je in črno progast, na krilih pa ima dve rjasti progi in lepo obrobljen rep. Posebno ponosen pa

je na svoj čopek na glavi. Po žitnih poljih, travnikih in pašnikih se najraje zadržuje. Ko se kot kamen iz velike višine spusti med brazde na njivi, si nekoliko oddahne. Tudi na hrano mora misliti. Pridno pobira gosence, ličinke in druge žuželke, pa tudi semena in pajkov se ne brani. Skrb za gnezdo najraje prepušča družici, ker nenehno hoče biti v višavah, kjer prepeva, posebno v času valjenja.

PUST

Pust okrogle zdaj razdira.
Kdor je cmera, mila Jera,
najprej v kot ga zapodimo,
potlej s pustom zaplešimo!

Kdor le pameti je prave,
brije burke zdaj norčave,
krohota se na vsa usta,
nor je zdaj, kdor ni za pusta...

Vojan Arhar

Ilustr.: Leon Koporc

URA

V vsaki
uri
drobna
miška
ždi.

Z noskom vrta,
z zobki škrta,
nič ne spi.

Urno teče
bežen čas
kot potoček
mimo nas,
deček zraste
brž v možaka,
tika — taka,
tika — taka!

Miro P.

Živali na znamkah

ČOPASTI PONIREK je ptič, ki se najraje zadržuje v bližini mlak poraslih z ločjem. Na kopnem je čopasti ponirek zelo neroden, nasprotno pa je v vodi uren. Rad se potaplja in lovi majhne ribe, ki so zanj najljubša hrana. Prav tako se hrani z vodnimi žuželkami. Samička naredi plavajoče gnezdo iz trstičja. V gnezdo izleže potem od 3 do 8 jajc. Spomladi dobi samec »svatovski okras« na glavi in pernat ovratnik. Prav zaradi tega je ponirek dobil ime »čopasti«.

Znamko, ki jo objavljamo z upodobljenim čopastim ponirkom, je izdala bolgarska poštna uprava.

*

Naslednji dve znamki so izdali na Madžarskem. Na znamki v vrednosti 30 forintov je upodobljena VELIKA UHARICA, na znamki za 40 forintov pa RIBJI OREL.

VELIKA UHARICA je v naših krajih največja nočna ujeta, ki živi precej visoko v gorah, v gosto zaraslih gozdovih. Čez dan se ta ptič najraje zadržuje na pečevju, na starih zidovih in v dupljah. Na lov hodi ponoči in napada manjše živali, s katerimi se hrani. Precej škode dela med divjačino

Uharica uka in se oglašja proti večeru in ponoči, zaradi tega so med preprostim ljudstvom nastale številne praznovorne pripovedke o strahovih in podobno. Lovci na ptiče zelo radi uporabljajo zdresirano uharico, ker se ptiči podnevi ihtavo zaganjajo v to veliko ujedo.

RIBJI OREL je pri nas zelo redek. Ta ptica roparica lovi samo podnevi. Najraje se hrani z ribami, odtod tudi ime. Živi ob bregovih samotnih rek in močvirij ter na zapuščenih morskih obalah. Ko gre na lov, se ribji orel z višine spusti nad gladino vode in ujame ribo z velikimi kremplji in ukrivljenim kljunom. Pozimi išče nezamrznjenih vodnih tokov, da bi nemoteno ribaril. Ker živi v samotni, je ribjega orla težko zaslediti.

L
A
J
K
I
N
A

S
M
R
T

Doma sem imel lepo psičko. Vsak dan sem se z njo igral. Imenovala se je Lajka, imela je komaj tri mesece. Bila je lepa, z belo in črno dlako.

Nekega dne pa sem šel s prijateljem v gozd. Namenila sva se po gobe. Psička je hotela z mano. Ker je rada uhajala naprej, sva jo morala vedno klicati. Bala sva se, da bi se zgubila.

Ko sva začela nabirati gobe, sva naenkrat opazila, da psičke ni. Začela sva jo iskati po vsem gozdu. Klicala sva jo in klicala, a je ni bilo od nikoder. Najprej me je stisnila okrog

srca huda slutnja, potem pa sem se tolažil, da je navihana in da se je šla potepat. Prodirala sva vedno globlje v gozd. Od daleč nekje sva zaslišala cviljenje. Šla sva pogledat v tisto smer. Medtem je cviljenje ponehalo. Vseeno sva se skušala držati smeri, od koder je prej prišel glas. Prišla sva do majhne jase. Komaj je izginilo drevje, sva jo zagledala na tleh — vso krvavo. Bila je že mrtva. Kakšen volk ali kaka druga žival jo je morala napasti. Uboga Lajka je bila mrtva.

Vsa objokana sva prišla domov — s psičko na rokah. Poklicala sva

mamo in ji pokazala nesrečno Lajko. Mama je rekla: »Škoda, da je ni več«, in si obrisala solze.

Šla sva v hišo, jo zavila v belo rjuho in jo zakopala na vrtu. Potem sva se vrnila zopet v hišo in se tam malo razjokala. Nato sva se začela pogovarjati o njej in prijatelj je rekel: »Škoda, da je tako žalostno končala«.

Jaz pa sem rekel: »Če kdaj ulovim tisto žival, ki jo je zadušila, jo tako

premlatim, da ji bo udarila kri iz gobca«.

Po teh jeznih besedah sem pozdravil prijatelja in odšel spat. Če bi bila Lajka še živa, bi tudi ona šla z mano spat, ob moji postelji je še stala, lepo postlava, njena košara. A Lajke ni več!

JANKO SAMEC

Il. a sr. šole »Sv. Cirila in Metoda«

Linorez izdelal: DUŠAN GRGIČ

Il. a sr. šole »Sv. Cirila in Metoda«

Gustav Strniša

Ilustr.: Božo Kos

Kadar muce ni doma

Kadar muce ni doma,
miške skačejo, hite, v živem plesu se
vrte.

Kam pa muca je odšla?

Daleč — ure tri hoda.
Tam je gora biserna,
Luna se nad njo smehlja.

Na tej gori je star grad,
nima oken, nima vrat.

Skozi dimnik muca zleze,
kjer so gladke temne steze,
zamijavka trikrat: »Mjav!«

Že priteče mucek rjav,
jo odvede na dvorišče,
kjer ju čaka mastno piščo,
ki je dobro prepečeno,
krhko in lepo rumeno,
ž njim se bosta posladkala
in do jutra svatovala.

Mišja družba bo plesala,
vriskala, se radovala,
saj je našla mačjo klet,
lonc masla, čmrljev med.

POJEDLA JE KVAS

Jelka je bila tedaj še zelo majhna. Nadvse ji je tehnila smetana. Skrivala jo je posnemala z mleka in se mastila z njo. Tudi surovo testo je jedla. Pograbila ga je na mizi, ko je mama pripravljala kruh ali rezance. Skrila se je v kakšen kot in ga tlačila v usta.

Nekoč jo je mama poslala v trgovino po kvas. Kupila ga je, a na poti domov je vsega pojedla. Pri vratih je zagledala mamo, ki je že moko sejala skozi sito.

Zdaj šele se je Jelka spomnila, kaj je storila. Pojedla je kvas! Kaj bo zdaj? Tudi mama jo je zagledala in morala je vstopiti.

Pohitela je k mizi. Mama naj misli, da je kvas položila tja. Potem pa je stekla iz kuhinje spet na dvorišče. Hotela je zlesti na kup peska tam. Pa jo je že mama poklicala.

S strahom se je vrnila. Mama jo je vprašala, kam je dala kvas.

»Na mizo sem ga položila ali pa na stol«, ji je odgovorila. Pri tem so se ji besede zatekale in bila je vsa rdeča v obraz.

»Vidim, da ne govoriš resnice!« je dejala. »Meni lažeš, ki sem tvoja mama. Grdo je to in žalostna sem...«

Se bolj je Jelki postalo hudo in žal ji je bilo.

»Po — je — dla sem kvas...« je izjecljala. »Pa še lagala sem. Odpusti mi, mama!« Z rokami si je pokrila

obraz in zajokala je. V želodcu se ji je dvigalo in bolelo jo je. »Slabo mi je...« je zastokala.

Kaj pa je mama rekla na to?

»Od kvasa ti je slabo. Ne smela bi ga jesti. Skuhala ti bom kamilični čaj. Kmalu ti bo bolje...«

Tako dobre so naše mame.

šolarji pišejo

šolarji pišejo

BOŽIČNI PRAZNIKI

Pred božičnimi prazniki smo v šoli napravili lepo voščilce, ki smo ga nesli domov staršem zadnji dan pouka. V razredu smo postavili jaslice in božično drevo, polno pisanih balončkov in srebrnih niti.

Jaslice sem napravila tudi doma. Mah sem nabrala jaz. Lepo je bilo, ko sem ga nabirala. Jaslice pa sta mi pomagala delati tudi očka in brat. Očka je rekel, da je treba delati počasi in lepo. Ko smo končali z delom, smo prižgali lučke. Ob jaslicah pod okrašeno smrečico sem pela božične pesmi.

Odette Donati

uč. 3. razr. osn. šole na KATINARI

MOJA PRIJATELJICA

Moja prijateljica se imenuje Karla. Ima deset let. Hodi v peti razred. Spoznali sva se v otroškem vrtcu. Ima lepe modre oči. V šoli je zelo pridna. Je visoke postave. Ima rumene lase. Večkrat grem k njej.

V šoli sva obe v istem razredu. Karla je zelo resna deklica. Večkrat greva skupaj v čolo. Stanuje v isti vasi kot jaz. Tudi skregava se, toda potem se kmalu pobotava. Imam jo rada.

Helena Legiša

uč. 4. razr. osn. šole v ŠEMPOLAJU

MOJ OČE

Moj oče se imenuje Gino. Ima rjave lase in je zelo visok. Po poklicu je nočni čuvaj. Rodil se je v mestu Rovigo. Ko pride z dela, je zelo utrujen. Res ni lepo delati, ko vsi drugi spijo. Mnogokrat mi prinese bonbone. Vsakokrat, ko pride z dela, mu hitim naproti in kričim: »Očka, očka, bonbone!«

Moj očka je zelo dober človek.

David Lenisa

uč. 4. razr. osn. šole na OPČINAH

MOJA TETA

Moja teta se imenuje Marija. Je sestra mojega očeta. Ima 41 let. Je visoke po-

stave. Ker je šivilja, šiva obleke in plašče. Večkrat pride k nam na obisk. Stanuje v Jugoslaviji. Ima rjave lase.

Marina Valič

Moja teta se imenuje Savi. Jaz ji ne rečem nikoli teta, kličem jo po imenu. Ima 32 let. Je poročena. Ima dva otroka. Je visoke postave. Stanuje v Barkovljah, v velikem stanovanju pri morju. Name se nikoli ne jezi. Včasih mi kaj kupi. Zelo jo imam rad. Dobro kuha, rada pljete in vozi avto.

Igor Poljšak

Moja teta je sestra moje mame. Imenuje se Pierina. Ima 30 let. Je poročena, ima punčko, ki se imenuje Tamara. Stanuje v Barkovljah. Ima dolge, svetle lase. Je pridna in lepa.

Franko Ščuka

Imam dve teti, a bolj poznam teto Renato, ki stanuje v Trstu. Ima tri hčerke in sina Tomija, s katerim se veliko igram. Teta Renata je zelo skrbna mama in tudi nas ima zelo rada. Stanuje v lepi hiši z velikim vrtom. Skupaj hodimo na smučanje in sprehode. Teta Renata je sestra moje mame. Je velike postave, ima črne lase in plave oči.

Andrej Pisani

Moja teta se imenuje Dorlica. Ima šestindvajset let. Stanuje v Jugoslaviji. Vsak dan hodi delat v trgovino. Ob nedeljah jo hodimo obiskovat. Vsakokrat mi da čokolado. Imam jo zelo rada.

Marina Ukmar

Moja teta živi v Jugoslaviji. Ima zelo velik vrt. Ima tudi psa, ki se imenuje Rolf. Rolf je velik pes. Stric ima v skednju velik traktor. Tam je tudi spravljeno orodje za obdelovanje zemlje. Stric in teta delata na polju skupaj. Teta zna speči lepe in dobre potice in piškote.

Igor Ambrožič

Učenke in učenci 3. razreda osn. šole v ROJANU

Dedkov vrabček

Dedek je imel vrabčka. Rada sva se imela. Kadar sem prišel k dedku, je veselo začivkal. Dedek mu je podnevi puščal kletko odprto. Ponoči mu jo je zapiral. Tako iz dneva v dan. Neki večer je ded pozabil zapreti kletko. Ponoči je prišla muca in pojedla vrabčka.

Ded je rekel: »Nja duha nja sluha od mojga vrabca!«

Moja teta Marta ima kanarčka, ki zelo kriči, ko si teta natika naočnike. Je odličen pevec.

Miran Starc

Moj kanarček

V kletki imam kanarčka. Ptiček je rume in črne barve. Njegovo petje je tako prijetno, da ga vsak dan rad poslušam. Moj mucek ga vedno gleda, ker bi ga hotel pojedsti, a ga ne more, ker je kletka previsoko.

Ko mu babica daje jesti, ga maček zopet gleda z zavistjo. Kanarček ga niti ne pogleda. Zmeraj poje, a kadar pride mucek — umolkne. Naš ptiček zoblje zrnje in jè radič. Pije čisto vodo. Ime mu je Jurček.

Valter Oreš

Zgodba o ptičku

Spominjam se, da smo imeli dolgo let lepega in pridnega kanarčka. Imenoval se je Čiči. Bil je svetlorumen. Na glavičici je imel perje, ki je štrlelo kvišku, kakor da ima kronico.

Prepeval je od jutra do večera. Meni je še danes težko, ker je poginil.

Suzana Furlanč

Naš ptiček

Pri nas smo imeli kanarčka. Bil je ves rumen. Nekoč je nono prinesel domov mlado veverico. S kanarčkom sta se lovila. Nekega dne je veverica prestrašila kanarčka in je zletel skozi okno.

Lili Ban

Učenke in učenci 3. razreda osn. šole na PROSEKU

Galebova nagradna uganka

Tokrat je uredništvo dobilo več napačnih rešitev nagradnih ugank, zato, žal, jih ne bo moglo upoštevati za nagraditev. Pravilne rešitve ugank iz tretje številke so: 1b, 2a, 3a, 4c in 5a. Več reševalcev se je zmotilo pri drugi uganki in navedlo kot prvega letalca, ki je poletel čez Atlantik, Bleriota, namesto Lindberga. Mnogi pa so zgrešili letnico smrti Matije Gubca.

Med tistimi, ki so pravilno rešili uganke, je žreb določil ALEKSANDRA FERLUGO, učenca 5. razreda osnovne šole v ROJANU, ki dobi lepo knjigo.

Sedaj pa spet na delo in pridno rešujte nove uganke!

1. Kje so v Evropi največji rudniki žvepla?

- a) v Španiji
- b) v Italiji
- c) v Franciji

2. Kje je bil rojen italijanski pesnik Dante Alighieri?

- a) v Bologni
- b) v Ravenni
- c) v Firencah

3. Kako se imenujejo v slovnici besedice: pa, ali, in, ter?

- a) vezniki
- b) prislovi
- c) medmeti

4. V katero zvrst živali spadajo želve?

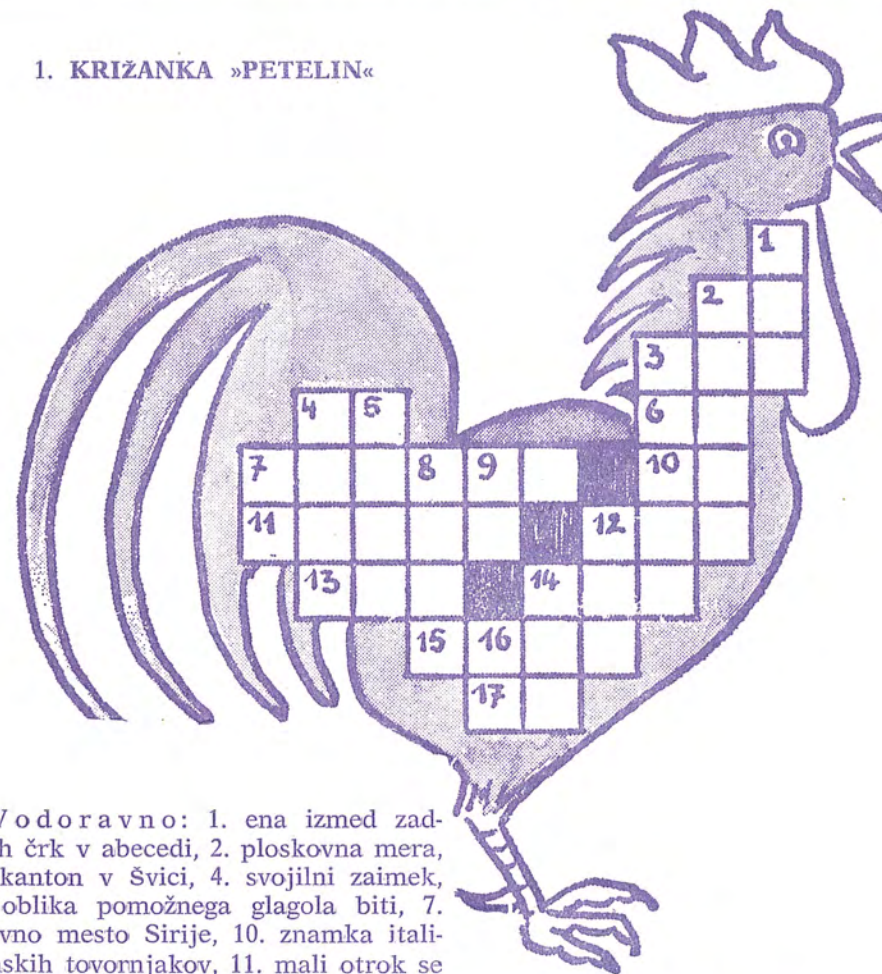
- a) med sesalce
- b) med plazilce
- c) med dvoživke

5. Na katerem italijanskem otoku kopljejo žvepleno rudo?

- a) na Sardiniji
- b) na Siciliji
- c) na Elbi

ZA BISTRE glave

1. KRIZANKA »PETELIN«

Vodoravno: 1. ena izmed zadnjih črk v abecedi, 2. ploskovna mera, 3. kanton v Švici, 4. svojilni zaimsek, 6. oblika pomožnega glagola biti, 7. glavno mesto Sirije, 10. znamka italijanskih tovornjakov, 11. mali otrok se navadno ..., 12. vrsta pesnitve, 13. veznik, 14. vesel pastir na planini ..., 15. traja dvanajst mesecev, 17. pritrdilnica.

Navpično: 1. število, 2. vonj, 3. višja moč, 4. najdražja oseba, ki določa našo življenjsko pot, 5. moško ime, 7. vrsta ameriškega potniškega letala, 8. grški junak z ranljivo peto, 9. avtomobilska oznaka Salerno, 12. organ vida, 14. senčnat prostorček na vrtu, 16. medmet.

2. DVE UGANKI
(Črtomir Šinkovec)

Do noči se skrije, ko se zazori, svetla spet zasije v črni čas noči.

Če poznate ptiče, nočne potepine: kdo tam iz temine vedno sebe kliče?

3. MAGIČNI LIK

Vodoravno in navpično: 1. razobešen je v vseh gostilnah in javnih lokalih, 2. prav tako, 3. trud, 4. pravoslavna svetniška podoba, 5. delamo ga z nogami.

1	2	3	4	5
2				
3				
4				
5				

4. TRI POSETNICE

IAN HEMK

LADO CEPRAJ

LINO ČARGIST

Kaj so po poklicu ti trije moški?

Rešitve ugank pošljite na naslov: Uredništvo »Galeb« - Lojze Abram, Ulica Timignano 37 - 34128 Trst, najkasneje do 10. februarja 1970

REŠITVE UGANK IZ 3. ŠTEVILKE

1. **Križanka »Božično drevo«.** Vodoravno: 2. ter, 4. Pilat, 6. surovež, 7. Čaven, 8. Nan(os), 9. oba, 11. kasarna. Navpično: 1. telovadba, 2. tiran, 3. raven, 4. puč, 5. ten, 9. os, 10. ar.

2. **Skrito besedilo.** 1. lišček, 2. limona, 3. jelka, 4. koledar, 5. časopis.

Voščilo je: Vesel božič, srečno novo leto.

3. **Besede z nasprotnim pomenom.** Sever, noč, eden, grd, ubožen, luč, jasen, črn, izvir, cel, angel. Naslov pravljice je: SNEGULJČICA.

4. **Dve uganki.** Satelit, dežnik.

REŠITVE UGANK IZ 3. ŠTEVILKE SO POSLALI: Nives Racman, Alenka Rapotec, Nevija Ražem, Bogdan Ražem, Radivoj Racman in Doriana Fidel, učenke in učenci 2., 3., 4. in 5. razr. osn. šole na PESKU. Tatjana Smerdel, Marina Orel, Tanja Bevk, Erika Roncelli, Kristina Cupin, Dora Tomsich, Fabij Mazzucca, Boris Gruden, Aldo Cunja, Marko Mesesnel, Darij Andlovič in Igor švab, učenke in učenci 3. razr. osn. šole v ul. DONADONI. Vasilij Guštin učenec 3. razr., Mavricij Lorenzi, Danijela Obad, Ksenija Kante, Ciril Ostrouška, Zvonko Milič, Dario Briščik, Patricija Samar in Ines Furlan, učenke in učenci 4. razr. osn. šole v ZGONIKU. Renato Colja, uč. 5. razr. osn. šole v SESLJANU. Marko Perčič, uč. 2. razr. osn. šole na OPČINAH. Patricija Škabar, uč. osn. šole na REPENTABRU. Bruna Franco, uč. 3. razr. in Katja Kalc, uč. 4. razr. osn. šole pri SV. ANI. Darja Gombač, učenka 3. razr. osn. šole v ŽAVLJAH. Helena Legiša, uč. 4. razr. osn. šole v ŠEMPOLAJU. Igor Poljšak, Andrej Pisani, Marina Valič, Marina Ukmar, Igor Ambrožič in Franko Ščuka, učenci 3. razr., Sonja Jazbec, Lorella Valenčič, Jožica Ipavec, Pavel Sardí, Aleksander Ferluga, Ivo Susich in Fabij Bertini, učenci 5. razr. osn. šole v ROJANU. Damijana Ota, Sonja Prašelj in Ileana Purger, učenke 5. razr. ter Samo Ferluga, učenec 2. razr. osn. šole v DOLINI. Ema Osbich, Eleonora Zupančič, Franka Zoch, Miriam Kandut in Andrej Berdon, učenci 3. razr. osn. šole pri SV. IVANU.

IZŽREBANI SO BILI IN DOBE NAGRADE: Helena Legiša, učenka 4. razr. osn. šole v ŠEMPOLAJU, Ciril Ostrouška, učenec 4. razr. osn. šole v ZGONIKU, Damijana Ota, učenka 5. razr. osn. šole v DOLINI.

CENA 130 LIR